

N:o 214.

Af Herr L. J. Fahlander: Om underdånig framställning till Kongl. Maj:t, att fartyg, som ankomma till hamnar, der ständig tullbevakning finnes, måtte derstädes få inklarera.

Genom Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående en utvidgad näringsfrihet af den 18 Juni 1865 är det vordet tillåtet för hvarje Svensk man och qvinna, att ej allenast i stad och å land idka handel och fabriksrörelse, utan äfven att till utrikes ort utföra eller derifrån införa samt inrikes orter emellan fortskaffa varor, äfvensom att reda i skepp för såväl inrikes som utrikes sjöfart. Den utveckling i all handel och alla näringar, som genom denna frihet är åsyftad, torde dock betydligt inskränkas och hämmas, så länge de uti Kongl. Maj:ts nådiga Tullstadga af den 7 December 1860 gifna föreskrifter, att, från utrikes ort kommande fartyg, till större eller mindre del lastade med tullpligtiga varor, ej må annorstädes än till stapelstads hamn inlöpa och vid hufvudtullkammare i distriktet inklarera, och att fartyg, som intagit last till utrikes orter uti annan landthamn än der ständig tullbevakning finnes anställd, äfven vid hufvudtullkammaren skola utklarera, fortfara att vara gällande. De olägenheter, som äro en följd af dessa stadganden, torde af en hvar vara kända, inses och erkännas.

Jag tillåter mig likväl i detta afseende ödmjukast nämna: Ett från utrikes ort kommande fartyg, lastadt med tullpligtiga varor, som äro bestämda till någon å landet boende handlande eller idkare af annan rörelse, är, på sätt ofvan blifvit antydt, tvunget, att, äfven om lastemottagaren är boende uti en med ständig tullbevakning försedd landthamn, anlöpa hufvudtullkammaren för att derstädes tullbehandlas. Denna hufvudtullkammare kan möjligen vara längre bort liggande än den hamn, der varorna skola aflemnas — fartyget nödgas likväl göra denna omsegling. Ej nog dermed; sedan fartyget kommit till det ställe, der hufvudtullkammare är inrättad, skola de ur fartyget lossas, uti packhuset intagas samt efter derstädes undergången behandling i fartyget åter intagas — är nu härtill det fartyg, hvaruti varorna från den utländska orten ankommit, ej berättigadt att här i Riket idka kustfart, så måste ett annat fartyg för varornas bringande från hufvudtullkammaren till slutliga destinationsorten befraktas — är nu åter för-

hållandet sådant som t. ex. i Umeå, der farvattnet är så grundt att fartyget ej kan till hufvudtullkammaren och det uti staden befintliga packhuset flyta, så måste lasten med mindre farkoster transporterats till och från packhuset — alla dessa omlastningar, transporterings och omseglingar äro förenade med högst betydliga omkostnader, hvilka naturligtvis läggas till varans pris, hvarigenom det blir omöjligt för den å landet varande att kunna konkurrera med den invid hufvudtullkammare boende.

Ett fartyg, kommande från utrikes ort i ballast, eger visserligen rättighet att inlöpa till alla uthamnar på Sveriges kust, der ständig tullbevakning finnes, men inklareringen skall det oaktadt ske vid närmaste sjö- eller hufvudtullkammare. Sjöfarande i allmänhet hafva ej klart för sig skilnaden emellan hufvudtullkammare, sjötullkammare, tullinspektion och tullstation, utan gifva dessa ett gemensamt namn af tullkammare. — När nu en skeppare inkommit till uthamn, der tullstation är inrättad, vare sig att denna förvaltas af en Tullförvaltare eller Öfveruppsyningsman, besöker dervarande tullkammare och tror sig der få inklarera sitt fartyg, men erhåller då endast visitation och hänvisas i öfrigt till närmaste sjö- eller hufvudtullkammare för att erhålla inklarering och erlægga tullafgiften, hvarunder fartyget, om det skall försegla till landthamn för att intaga last, får ligga stilla till dess skepparen eller hans ombud återkommit från sjö- eller hufvudtullkammaren, som kan ligga på flera mils afstånd.

Ett dylikt uppehåll, förenadt med onödiga kostnader, förorsakas skepparen äfven vid utklareringen, ty om skepparen intagit sin last i landthamn, den må ligga huru nära tullstation som helst, skall utklareringen ske vid sjö- eller hufvudtullkammaren. Endast i det fall att han är så lycklig att få lasta i sjelfva den hamn, der tullstation är inrättad, eger han rättighet att hos dervarande tulltjensteman erhålla utklarering.

På grund häraf vågar jag ödmjukast föreslå,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, att fartyg, som ankomma till hamnar, der ständig tullbevakning finnes, måtte derstädes få inklarera, förtulla och lossa lasten, fartygen må tillhöra hvilken nation som helst och komma vare sig från in- eller utrikes orter, samt att fartyg, som i landthamnar intagit last på in- och utrikes orter af landets produkter, måtte få der utklarera och i båda fallen erlægga umgälder.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

L. J. Fahlander,
från Westerbottens län.